

РЕШЕНИЕ

№ 3499

гр. София, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 10.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **3507** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Ж. К. – гражданин на Република К., [дата на раждане] , постоянно пребиваващ в Румъния, подадена от пълномощник адв. В. П. от АК – К., срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 21-1139-000301/20.03.2022 г. на полицейски инспектор към ОДМВР – К., група ОДЧ – К. – той и ответник по делото, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 2, б. „л“ от ЗДвП – временно спиране от движение на МПС за срок от един месец. Жалбоподателят твърди, че заповедта е нищожна, евентуално - незаконосъобразна, тъй като е издадена от некомпетентен орган, в нарушение на изискванията за форма, при съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон и с целта на закона. Прави се искане обжалваната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.

Ответникът по жалбата не се явява, не се представлява.

АССГ, трето отделение, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото

доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Ж. К. е гражданин на Република К., [дата на раждане] , постоянно пребиваващ в Румъния.

Със заповед № 8121з – 1524 от 09.12.2016г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР сред които и Областните дирекции на МВР. Със заповед № 277з – 1046 от 30.06.2017г. Директорът на ОДМВР – К. е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които по отношение на лицата, които нямат постоянен адрес в Р България и полицейските инспектори в група Оперативна дежурна част.

Не е спорно обстоятелство по делото, че жалбоподателят е собственик на лек автомобил „А. А6“ с рег. №А. с държава на регистрация Р. Румъния.

С обжалваната заповед № 21-1139-000301/20.03.2022 г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2, б. „л“ от ЗДвП, полицейски инспектор към ОДМВР – К., група ОДЧ – К., е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 2, б. „л“ от ЗДвП - временно спиране от движение на МПС за срок от един месец.

Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че субектът на ПАМ като собственик на лек автомобил „А. А6“ с рег. №А. с държава на регистрация Р. Румъния, е установен да го управлява на 02.09.2021г. в [община], на ВХ 2 – 62 км. 4+730м. [населено място] в посока [населено място] с превишена максимално допустима скорост: при ограничение от 50км/ч., управлява със скорост 111км./ч. (определена след приспадане на толеранс от 3% в полза на водача). Нарушението е заснето със стационарно техническо средство, при което е изготвен и снимков материал. В заповедта е посочено, че нарушението е констатирано с акт за установяване на административно нарушение, който е предявен на жалбоподателя, заявил, че разбира в достатъчна степен български език и респ. съдържанието на акта. От представения акт се установява, че същият е издаден по повод на описаните по-горе обстоятелства. АУАН е редовно съставен и на основание чл. 189, ал.2 от ЗДвП и има доказателствена сила

до доказване на противното.

Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на 20.03.2022г., а жалбата срещу заповедта е подадена на 30.03.2022г.

Предвид установеното от фактическа страна, като провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2 от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени достатъчно ясно и изчерпателно.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Възраженията за допуснати в хода на административно-наказателното производство са общи и няма как да бъдат коментирани подробно. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки. Съдът следва да преценява материалната законосъобразност на оспорения акт към момента на неговото издаване, на основание чл. 142, ал.1 от АПК.

Видно от текста на закона, субект на мярката по чл. 171, ал.1, т. 2, б. „л“ от ЗДвП е собственикът на моторното превозното средство, който при управление на моторно

превозно средство превиши максимално разрешената скорост в населено място над 50 km/h. В случая тази хипотеза е осъществена. Съдът приема, че са били налице предпоставките за налагане на обжалваната ПАМ, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност.

Макар да е издадена изцяло в съответствие с материалния закон – чл. 171, ал.1, т. 2а Закона за движение по пътищата, съдът следва да провери дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, която предвижда, че „всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Преходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали

намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като се предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна.

Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията.

Процесната принудителна административна мярка – временно спиране от движение на МПС за срок от един месец, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за месец не само той лично, но и чрез друго лице да си служи с вещта, която притежава.

Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена – уредена е със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС със скорост над допустимата, е дейност, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е годна да изпълни целта си – несъмнено е, че по време на спирането му от движение автомобилът не може да бъде ползван от собственика си със скорост над допустимата и респ. не може да бъде източник на опасност. Налице е справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото – ограничението в правото на собственост за срок от един месец е съответно на интереса на обществото, който изисква осигуряване на безопасност при управлението на МПС. По тези съображения съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не е засегнато по недопустим от Конвенцията начин.

Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. Разноски не са претендирани от страна на ответника и следва да останат в тежест на страните, така, както са направени.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал.1 от АПК,
Административен съд – София град, трето отделение, петнадесети състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. К. – гражданин на Република К., [дата на раждане]
, постоянно пребиваващ в Румъния, подадена от пълномощник адв. В. П. от АК – К.,
срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 21-1139-000301/20.03.2022 г. на полицейски
инспектор към ОДМВР – К., група ОДЧ – К..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния
административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, че същото е
изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: